

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-34/11)

(2011/C 103/26)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i A. Alcover San Pedro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Portugalska nie gwarantując, że stężenia PM₁₀ w powietrzu nie przekroczy wartości dopuszczalnych określonych w art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy⁽¹⁾, uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego, ciężącym na niej na mocy art. 13 dyrektywy 2008/50/WE;

— obciążenie Republiki Portugalii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zważywszy zastrzeżenia podniesione przez Komisję w decyzji z dnia 26 listopada 2009 r. oraz w świetle sprawozdań przedstawionych przez Portugalię, z których wynika, iż stężenie PM₁₀ w wielu strefach i aglomeracja przekracza wartości dopuszczalne oraz że w niektórych przypadkach wykazuje długoterminowe trendy przekraczania dopuszczalnych wartości, Komisja jest zdania, że państwo portugalskie uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 13 dyrektywy 2008/50/WE w odniesieniu do aglomeracji i stref Bragi, nadbrzeży Porto, obszaru metropolitalnego Lizbona-północ oraz obszaru metropolitalnego Lizbona-południe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 152, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England and Wales) (Chancery Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 21 stycznia 2011 — Test Claimants in the FII Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue, Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-35/11)

(2011/C 103/27)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (England and Wales) (Chancery Division).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Test Claimants in the FII Group Litigation

Strona pozwana: Commissioners of Inland Revenue, Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy odniesienia do „stawki podatkowej” i „odmiennego stopnia opodatkowania” zawarte w pkt. 56 wyroku Trybunału z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie C-446/04 Test Claimants in the FII Group Litigation, Zb.Orz. s. I-11753:
 - a) odnoszą się wyłącznie do ustawowych lub nominalnych stawek podatkowych; czy
 - b) odnoszą się do efektywnych stawek podatku zapłaconego, jak również ustawowych lub nominalnych stawek podatku; czy też
 - c) przywołane wyrażenia posiadają jakieś inne znaczenie, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, jakie?
- 2) Czy odpowiedź udzielona przez Trybunał w przedmiocie pytań 2 i 4 wniosku w sprawie C-446/04 byłaby odmienna, jeśli:
 - a) zagraniczny podatek dochodowy od osób prawnych nie zostałby zapłacony (lub nie zostałby zapłacony w całości) przez spółkę niebędącą rezydentem wypłacającą dywidendę spółce będącej rezydentem, ale dywidenda ta zostałaby wypłacona z dochodów obejmujących dywidendy wypłacone przez jej bezpośrednią lub pośrednią spółkę zależną posiadającą siedzibę w państwie członkowskim i które zostały wypłacone z dochodów, od których został odprowadzony podatek w tym państwie; i/lub
 - b) zryczałtowany podatek dochodowy od osób prawnych (zwany dalej „ACT”) nie zostałby zapłacony przez spółkę będącą rezydentem, która otrzymuje dywidendę od spółki niebędącej rezydentem, ale byłby zapłacony przez jej bezpośrednią lub pośrednią spółkę dominującą będącą rezydentem z chwilą dalszej wypłaty dochodów spółki otrzymującej, które bezpośrednio lub pośrednio obejmują dywidendę?
- 3) W okolicznościach podanych w pytaniu 2 b) powyżej, czy spółce płacącej ACT przysługuje roszczenie o zwrot podatku pobranego bezprawnie (sprawa san Giorgio⁽¹⁾), czy też jedynie roszczenie o odszkodowanie (sprawa Brasserie du Pêcheur and Factortame⁽²⁾)?
- 4) Jeśli krajowe przepisy prawne będące przedmiotem sporu nie znajdują zastosowania wyłącznie do sytuacji, w których spółka dominująca wywiera decydujący wpływ na spółkę wypłacającą dywidendę, czy spółka będąca rezydentem może powoływać się na art. 63 TFUE (poprzednio art. 56 WE) odnośnie dywidend otrzymanych od spółki zależnej, na którą wywiera rozstrzygający wpływ i która posiada siedzibę w państwie trzecim?

5) Czy odpowiedź udzielona przez Trybunał w przedmiocie pytania trzeciego wniosku w sprawie C-446/04 znajduje zastosowanie również w sytuacji, gdy spółki zależne niebędące rezydentami, na rzecz których nie można dokonać przeniesienia nie podlegają podatkowi w państwie członkowskim spółki dominującej?

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 9 listopada 1983 r. w sprawie 199/82, Rec. s. 3595

⁽²⁾ Wyrok z dnia 5 marca 1996 r. w sprawach połączonych C-46/93 i C-48/93, Rec. s. I-1029.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel d'Amiens (Francja) w dniu 31 stycznia 2011 r. — postępowanie karne przeciwko Joao Pedrowi Lopesowi Da Silvie Jorge'owi

(Sprawa C-42/11)

(2011/C 103/28)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel d'Amiens

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Joao Pedro Lopes Da Silva Jorge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ustanowiona w art. 12 WE zasada niedyskryminacji stoi na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, takiemu jak art. 695-24 code de procédure pénale, który zastrzega możliwość odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności do przypadków, gdy osoba, której dotyczy wniosek, jest obywatelem francuskim, zaś właściwe organy francuskie zobowiązują się wykonać tę karę?
- 2) Czy wprowadzenie do prawa krajowego przesłanki odmowy wykonania przewidzianej w art. 4 pkt 6 decyzji ramowej ⁽¹⁾ zależy od swobodnego uznania państw członkowskich, czy też ma ono charakter obligatoryjny, a w szczególności czy państwo członkowskie może ustanowić przepis, który wprowadza dyskryminację ze względu na przynależność państwową?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-46/11)

(2011/C 103/29)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: S. Petrova i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że dokonując nieprawidłowej transpozycji warunków ustanowienia odstępstw jakie określa art. 16 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽¹⁾ Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tegoż przepis;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej nieprawidłową transpozycję do polskiego prawa warunków odstępstw od zakazów związanych z ochroną gatunkową ptaków i zwierząt jakie zawarte są w art. 16 ust.1 dyrektywy Rady 92/43/EWG.

Po pierwsze, w dwóch rozporządzeniach Ministra Środowiska w sprawie gatunków dziko występujących roślin i zwierząt objętych ochroną dopuszcza się odpowiednio w paragrafach 7 pkt. 1 i 8 ogólne odstępstwo od zakazów służących ochronie gatunkowej (jak np. zakaz celowego zabijania, chwytania itd.) w odniesieniu do czynności związanych z prowadzeniem racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej lub rybackiej. Natomiast możliwość takiego odstępstwa nie jest przewidziana w art. 16 ust.1 dyrektywy 92/43/EWG.

Po drugie, w art. 52 ust.2 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody możliwość ustanowienia odstępstwa dotyczącego „zapobiegania poważnym szkodom, w szczególności w gospodarstwach rolnych, leśnych lub rybackich” od zakazów związanych z ochroną gatunkową zwierząt ma szerszy zakres niż odstępstwo przewidziane w art. 16 ust.1 lit. b) dyrektywy 92/43/EWG.

Po trzecie, w art. 56 ust.4 pkt 2 ustawy o ochronie przyrody możliwość odstępstwa od zakazów dotyczących ochrony gatunkowej w przypadku, gdy wynika to „z konieczności ograniczenia poważnych szkód w gospodarce, w szczególności rolnej, leśnej lub rybackiej” jest szersza od tej przewidzianej w art. 16 ust.1 pkt b) dyrektywy siedliskowej.